

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ignatii Loiolae Vita

Maffei, Giovanni Pietro

Antverpiae, 1605

De orandi assiduitate, & studio pietatis. Cap. I.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11486

LIBER SECUNDVS
I G N A T I I
V I T Æ L I B E R
T E R T I V S .

HAETIVS Ignatii toto vitæ cursu proposito, nunc pro-
cipua quædam de ipsius factis, dictis, ac moribus, & quibus
quo magis in promptu sint, per species exsequemur. Ac
primùm de studio precandi meditandique, qua laude in primis
Ignatius floruit.

DE ORANDI ASSIDVITATE, ET
STVDIO PIETATIS.
CAPVT I.

NITIO conuersionis, vt antè diximus
precandi contemplandique causa magna
sibi vim intulit, partim in rerum caducarum
quibus assueuerat, vitanda recordatione
partim etiam in scrupulorum molestissimis
igendis. Procedente deinde tempore, cum
magis in dies à contagione corporis, Deo
ad iutore, se abstraxisset, tantam eius generis
facultatem adeptus est, non modò vt è cæli siderumque aspectu,
quo maximè capiebatur, sed etiam vt ex intuitu floris, aut
herbæ, aut leuissimæ cuiuslibet rei, confestim in Dei cogitationem
amoremque suauissimè raperetur. Idque nostris hominibus
capiebat esse familiarissimum, vt in singulis creatis rebus, quousque
eius fieri posset, creatoris potentiam, sapientiam, bonitatem agnoscerent.
Eisdem monebat, vt contra quotidianas demonum insidias, ne circumuenti
repentè in fraudem inducerentur; vel inconstructo, quod aiunt, agmine
semper incederent, vel certe dissipatis in varias curas & negotia
vitibus animi tamquam receptaculis eanerent stans horis diei;
& in semet ipsi descenderent, suaque omnia dicta, facta, cogitata,
coram Deo quàm diligentissimè reputarent.

purarent, adhibito etiam monitore, si opus esset, vel memoriz
 vel etiam notiz causa: denique omnia probe contemplati, cō-
 tra id vitium maximè pugnam capessèrent, quo vitio se præcipuè
 vrgeri & laborare sentirent; nec antè desisterent, quàm Deo du-
 ce de bellatum esset. Sanè ipse, quamquam se habebat semper
 in potestate, & ex diuini Bernardi præcepto, non se rebus tradere,
 sed commodare consueuerat; tamen, qua erat diligentia, in sin-
 gulas horas vltro inquirebat in se: idque, propter diurnam ex-
 ercitationem, nullo negotio; magisque ac magis in spiritu pro-
 ficere nitebatur, diem cum die, vt suprà diximus, hebdomadam
 cum hebdomada conferens: qui cursus ad candorem animi ac
 perfectionem certissimus est; neque id solùm, sed etiam statis
 quotidie temporibus, erepto ex summis occupationibus otio,
 contemplationi vacabat: quam ad rem aliquoties à domesticis
 etiam obseruatus est, hoc maximè modo se comparans: Vt enim
 superiorem ascenderat ædium partè, vnde liber esset prospectus
 ad sidera: stabat aliquantisper oculis in cælum defixis: tum pro-
 uolutus in genua, totius huiusce pulchritudinis conditorem sup-
 pliciter adorabat, deinde propter imbecillitatem, humili scabel-
 lo simul atque confedisset, continuè ex oculis vberes lacryma-
 rum rivuli profluebant; idque nullo profus vel singultu vel stre-
 pitu. Atque in hunc ferè modum, æquè animo & corpore im-
 motus, excipiebat diuini luminis radios, ac Patri cælesti mira-
 quadam spiritus dulcedine iungebatur. Neque verò ad beatos
 hosce congressus tantummodo sub orationis horam compone-
 bat ille sese, verùm in perpetua quadam erat vigilia contra om-
 nes rerum mortalium illecebras, & otiosam mentis euagationè,
 nec minùs accuratè animum ab omni labe tuebatur, quàm qui
 pretiosis ornati vestibibus via lutulenta coguntur incedere: inten-
 ta erat custodia sensuum, quotidiana cuiuslibet omissionis con-
 fessio, iugis recordatio beneficiorù Dei, in aliorù factis dictisque
 interpretandis nulla temeritas; denique summa obseruabat cura
 quidquid ad Christi gratiam vel tuendam vel augendam quo-
 quo modo pertinere intelligeret. Mortalium rerum curas, ac
 præcipuè quæ ad affines cognatosve pertinerent, omnino refu-
 git, illud Apostoli dictum reputans apud se: Nemo militans Deo
 implicat se negotiis secularibus. Erat ei proneptis ex fratre, vir-
 go, quæ deinde Ioanni Borgia nupsit, hodie Philippi Regis apud
 Casarem legato; de hac in matrimonio collocanda cum ad eum
 subinde referretur, totà ille rem semper ad cognatos reiecit, nec
 adduci vnquam potuit, vt vel minimam eius negotii partem
 H attingeret.

attingeret. Oranti aliquando per hyemem clauso cubiculo allatas è Guipuzcoa litteras ianitor festinè reddidit; ratur gratissimas fore, quòd nimirum longo & locorum & temporum interuallo afferrentur; at ille fasciculum, vt erat ligatus, illico in ignem abiecit, re ipsa ianitorem admonès, qui sese cælesti militiæ addixerit, huic esse mortalia negligenda. Peregrinis hominibus, conditionem ipso interprete (quòd multum apud principes auctoritate valeret) in aula quærentibus, negabat sibi nisi cum summi Regis aula rem esse: ad eam si aditum optarent, daturum se operam, quantum labore ac precibus assequi posset, vt essent in intimis Regis amicis ac familiaribus; quo responso vulgato, minùs multum iam in eo genere molestiam illi exhibebant. Nihil maioris momenti aggrediebatur vnumquam, nisi attentè consulto ac propitiato Deo; nec vllum quamuis leue religionis obibat officium, quin eius animi ardor ex toto corporis habitu, ac præsertim ex fronte atq; oculis, emicaret; ex quo facilè existimari potest, qualem ille se in horaria precatatione psalmis quæ & in sacrificio Missæ præstiterit. Sanè, cum initio sacerdotii, in medio Lateranensi templo, Christi natalitia celebraret ad Aram sacris Apostolorum Petri, Pauli, & Andrea reliquiis inclytam, tanta est repente spiritus dulcedine delibutus, vt inter diuinam rem peragendam lacrymas tenere nulla vnumquam ratione potuerit. Quo tam insolito spectaculo commotus è circumfusa multitudo quidam, ac rem longè secus interpretatus, Francisco deinde Strata Ignatii administro in aurem insufurrans; Facinosum nempe virum, inquit, sacerdotem istum tuum, & omnibus flagitiis coopertum, qui conscientia stimulis agitur, crimina sua toto pænè sacro desseuerit. Visionum præterea exstat libellus ac luminum, quæ illi ferme sacrificanti obuenerit, quo maximè tempore Societate ordinabat: quas visiones ipsemet pietatis & memoriae causa in ephemeridem retulit. Eum libellum qui attentius legat, clarè perspiciat, qua præparatione, quo spiritu ad Sacramentum altaris ac cedere consueuerit. Septem etiam Urbis templa, & religione & Pontificum indulgentiis celeberrima, certis anni temporibus diligenter & castè visebat pedes, & quidè per hyemè lacernatus, haud sine mantelo: nec vlla corporis lassitudine, aut ceteros exemplo suo destitui, aut se tantorum bonorum cõmunionem fraudari patiebatur. Piacularia verò grana quæ dicuntur, & carcas agni cælestis effigies, pictasque Sanctorum icunculas, & alia id genus, quæ ab impiis irridentur, ita studiosè tuebatur, & caras habebat, vt in eius scrinio post mortem nihil ferè aliud apparuerit.

Pro Ecclesia catholica, ac nominatim pro Christianis Regibus & atq; principibus, quotidie ardentè orabat: pro summo vero Pontifice numquam sine vberissimis lacrymis. Et quoniam de uolacrymarum incidit mentio; non omittenda videtur hoc loco res memoratu digna. In cæteris ornamentis ac beneficiis, donum etiam lacrymarum Ignatius à Christo Domino acceperat, sic, ut in singulas preces illico fletus erumperet, qua consuetudine eodem denique adductus est, uti propter acrimoniam humoris paulatim exesa luminis vi, aciem oculorum panè amiserit; hac illè iactura, quod ad ipsum priuatim attinebat, non sanè mouebatur: quinimo triumphabat se in obsequio Christi oculos perdere. Sed quoniam id fieri sine magno communis rei detrimento non poterat, suorum præsertim accedente impulsu, precari Dominum instituit, ut sibi liceret interdum à lacrymis temperare, nec frustra, si quidem ex eo tempore tantum in lacrymas eius & arbitrium obtinuit, ut earum quasi habenas, prout vellet, adduceret idem atque remitteret. Quæ res cuiuspiam fortasse veritatis fidem excedere videatur: sed nobis utique in tam recenti memoria mentiendi causa non est.

DE CARITATE
 QVOD EIVS FVERIT DE PERFE-

CTIONE IVDICIVM:

CAPVT II.

Alicet precationi vsque adeò deditus esset, tamè eo studio, se vel à publica re administranda, vel à caritatis ceterarumque virtutum officiis minimè patiebatur abduci, & quamquam certum unicuique spatium temporis quotidie necessarium esse dicebat ad se colligendum, viresque diuinitus impetrandas; tamen eos nò ita laudabat, qui dulcedine solitudinis & diuinæ familiaritatis illecti, in arenam descendere, & suarum vitia euellere, deinde etiam proximos adiuuare negligere; quinimmo, pluribus doctus experimentis, aiebat, qui minus in eo genere sibi temperant, eorum plerosque (nisi periti cuiuspiam ductum sequantur, vel præcipuo Dei fulciantur auxilio) partim demonum illusionibus obnoxios esse, partim etiã contumaces, & sibi placentes, & in sua sententiã mirè obstinatos ac peruicaces euadere: qua peste nulla propemodùm esset hominùm cæcibus capitiore, itaq; suorum ille profectum nò tam ex cõtinuata precatione, vel diuturno secessu, quàm è solida virtutis officiis, ac præsertim ex mansuetudine atq; animi equitate, spectabat. Cùm è familiari-

H

bus